

tes i relacions professionals de la vida mèdica: la nostra odontologia, abans del Sindicat gairebé arran de terra, amb aquelles competències tan insanes com amorals, aquelles verinoses murmuracions enceses per l'odi i per l'enveja, aquella deslleialtat i menyspreu en els nostres intercanvis professionals, les visites d'amagat per ferir el company per l'esquena; tota aquella dissortada malícia que es posava en les juntes i les converses, l'orgull i la vanitat segant l'herba amiga; tot fill de la manca de companyerisme, de la unió sagrada que amb l'enlairament de la nostra moral professional i humana, aconseguí a l'ombra del Sindicat, fa que la nostra professió s'exerceixi ara amb un aire de dignitat suprema, amb un respecte pregon que encisa i alegre tota relació professional per l'esperit de companyonia i germanor que hi regna, gràcies a la solidaritat creada pel Sindicat. Ja sé que el nostre cel social no és prou clar, no és tan blau com voldríem; que encara, per dissort, s'hi veu algun núvol lleig, que encara tenim indrets llastimosos, casos que enutgen i entristeixen, precisament per la manca d'esperit sindicalista mèdic, per part dels desgraciats companys no redimits, els eterns inconscients, els tossuts de sempre.

Tot això tan gran que hem aconseguí amb el Sindicat, aquesta collita benaurada tan plena de progressos i d'avantatges, significa tota una redempció, una positiva benaurança per a les nostres famílies, i per tant, per a nosaltres mateixos, que porta l'alegria als nostres llavis, i el goig de viure als nostres cors. I totes aquestes sorts ens fan més bons, més aptes, més humans, més lliures, perquè hem esdevingut més forts, estant com estem cada dia més units.

Vegeu, doncs, com van cristallitzant en esplèndides realitats totes aquelles frisances de l'esperit que mai vaga, que sempre ja la seva via cap a les noves fórmules humanes de perfeccionament i de benestar, que animen totes les consciències emancipades de prejudicis insans; vegeu la vidència, la raó d'aquells homes de cor gran i d'intel·ligència lluminosa, que, estimulats per l'ideari del Sindicat, fan la seva via gloriosa, aclarint nous camins i fitant cada dia nous horitzonts.

Jo no sé, si som més romans que grecs els catalans; però si de Roma hem heretat l'amor a la glòria, de Grècia hem heretat l'amor a la civilització i a la cultura; els tenim ben barrejats dins el cor, aquests amors; per això en la magna obra ja feta pel Sindicat, tota aquesta meravella mostrada, feta vida, té quelcom de Roma i quelcom de Grècia; és l'esperit de la raça, que mai s'esborra de les obres humanes.

L'esperit, amb els perfeccionaments dels temps d'ara, ens dóna aptituds, ens capacita per actuar en la vida social i constituir grans collectivitats, com el Sindicat, que estan predestinades a ésser rectores dels homes i dels pobles; i així es desfà el vell equivoc del nostre individualisme, que prou mal ens fa a dins i a fora de casa nostra.

Siguem, doncs, fidels al nostre ideari, no mentim a la nostra raça, treballem i sembrarem sempre amb amor i esperança; que sigui el Sindicat el Cenacle gloriós on les generacions futures celebrin el sopar de la vida lliure i triomfant, bella i austera.

